

## Görülen Lüzum Üzerine...

İçeriği Yazan: [Saadet TOKSÖZ](#) [1] Zaman: Çar, 19/12/2012 - 08:50

Her şeyi kendine dert edinen biri olarak, sürekli sorduğumuz “n’olacak bu memleketin hali?” sorusu yerine, “n’olacak bu insanların hali?” sorusunu sormamız gerektiğini düşünüp, görülen lüzum üzerine konuyu tartışmaya açmak istiyorum.

Muhtemelen, bu yazdığım uzun cümlede dikkatinizi en fazla, “görülen lüzum üzerine” yazısı çekmiştir.. Öyle ya... Kim, neyi lüzumlu görmüştür? Ya... da nereden icap etmiştir? Soruları insanın aklına geliyor.

Bilirsiniz; bu ülkede önemli ve tepeden inme bildirimlerin başına veya sonuna “görülen lüzum üzerine..” diye yazılır. Bunun iki sebebi vardır. Birincisi, bildirinin önem derecesini ve işin ciddiyetini kavratmak, ikincisi de yazıya resmiyet katıp, muhalefet edeceklere gerekçe sunmamak için icat edilmiş dayattırma biçimidir.

Örneğin, geçenlerde çalıştığım şirkette bize bir sözleşme imzalattılar. Oysa ki, bizim daha önceden bir sözleşmemiz vardı. (O şartlara göre işi kabul etmiştik) Bu nedir diye içeriğine baktığımda, bir de ne göreyim! Kölelik anlaşması...

Kırk elli kişiden sadece üç kişi itiraz ettik.

“İyi de bu nerden çıktı şimdi? Sorusuna cevap, “görülen lüzum üzerine...”

Burada dikkatinizi çekmek istediğim husus, kırk elli kişiden sadece 3 kişinin sözleşmeye itiraz etmiş olmasıdır. Diyeceksiniz ki, diğerleri de sözleşmeyi okuyup, beğenmiş olabilirler. Mümkündür! Herkesin kendine verdiği önem, biçtiği değer farklı olabilir. (Biz itiraz ettik de ne oldu? Paşa paşa imzaladık.)

Genelde baktığınız zaman iki tip insan modeli karşımıza çıkar. Ya kaderci, teslimiyetçi ya da her şeye boyun eğmek istemeyen anarşist ruhlu düzen bozucu tipler vardır.

Ancak söz sahibi her zaman çoğunluk olur. Bizde de teslimiyetçiler iktidarda...

Dini doktrinlerin ve toplumsal normların kişiliğimizin şekillenmesinde önemli rolü olduğunu düşünürsek, bizim toplumdan anarşist ruhlu insanların yetişmesi pek mümkün olamıyor. Şu veya bu sebeple bastırılmış duygular, bastırılmış düşünceler sonucunda bastırılmış, güdük kalmış kişilikler hak arayışı diye bir kavrama sahip olamıyor. O yüzden anlayanlar da anlamayanlara anlatamıyor.

Bunun tek sebebi bastırılmış kişilikler olabilir mi?

Tabi ki hayır...

Bir takım mecburiyetler, sorumluluklar katlanılmayacak bir sürü şeye eyvallah dedirtebiliyor insana...

Kalabalığın içinde öne çıkmak, sivrilmek biraz da cesaret işidir. Kişi, yaşadığı şeyin doğru olmadığını görür ancak, hedef olmayı göze alamadığı için yanlışları yok varsayarak yaşamayı tercih eder. Bu davranışının kendisi için daha faydalı olacağını düşünür ve itiraz etme hakkını kullanmaz. Bana göre tartışılır bir durum.. Belki günü kurtarır ancak uzun vadede o yanlışla yüzleşmek zorunda kalınacağını bilmek gerekir.

Basma kalıp öğretilmiş doğrularla yaşamaya alışmış kitlelerin entelektüel zekasını yükseltmenin salt eğitimle mümkün olmadığını toplumumuzda göz önünde bulunan bir çok örnekten anlıyoruz. ( İsim vermeme gerek yok sanırım!)

Görülen lüzum üzerine önümüze koyulan mevzuatların fayda zarar arasındaki ilişkiyi irdeleyebilecek zeka katsayısını, duygusal zeka katsayısıyla sıfırlayıp, içgüdüsel dürtülerle (bu bizi grup psikolojine yönlendiren bir durum) başımızı belaya sokmadan, fırsat buldukça sözel eylemlerle kendimizi rahatlatıp, duygusal ve düşünsel anlamda bir tatmin yaşadığımız küçücük dünyalarımızda mutsuz insanların baş temsilcileriyiz.

Yine görülen lüzum üzerine baş kaldırdığımızı düşünürken kendi hayatlarımızda söz sahibi olmadan (biz olduğumuzu düşünüyoruz yada düşündürtülüyoruz) mücadele ettiğimizi zannediyoruz.

Niye?

Teslimiyetçi bir ruhla mücadele ancak bu kadar oluyor.

Okumayı sevmeyen bir toplum olarak bilgi açısından ne kadar ileri düzeyde olduğunu düşünen başka toplumlar da vardır herhalde diye düşünüyorum. Bu sadece bize ait bir özellik olamaz!

Başka toplumları bilmiyorum ama “Ben her şeyi bilirim” düşüncesi ve öz güveni bizim toplumumuzun fitratında var olan bir durum olduğunu yaşadığımız örneklerden biliyorum. Örneğin ilkokul mezunu bile olmayan biri devleti yönetmeye talip olabiliyor. Öz güven o derece yüksek yani... İlginçtir, oy alıp milletvekili olabiliyorlar ama iş yönetime gelince kimse işin o yönüyle ilgilenmiyor zaten... Önemli olan görülen lüzum üzerine pastadan pay almak...

Doğru dürüst okuyup, anlamadan neyin altına imza attığını bile bilmeden, araştırıp, öğrenmeden ya da okuyarak değil her şeyin yaşanılarak öğreneneğine inanan kitlelerin çoğunluğu oluşturduğu bir toplumun vereceği mücadele bu kadar oluyor.

Bir de okuyanlara bakın; ülkede tek muhalefet onlar.. yani öğrenciler, yani gençler.. bu arada bir de yaşlı sınıfı var mitinglerde boy gösteren.. bunların çoğunluğu da gençliğinde sisteme başkaldırmış insanlar.. yani okumuşlar...

Orta yaş grubu kaybedecek çok şeyi olduğundan teslimiyetçi bir ruhla mücadeleye devam ediyor.

İyi de korkunun ecele faydası olduğu ne zaman görülmüştür?

Bizlere çok güzel örnek olan TGB’li gençlerimizi ve son eylemlerinden dolayı ODTÜ’lü gençlerimizi canı yürekten kutlar onlarla gurur duyduğumu belirtmek isterim.

**Saadet TOKSÖZ**

[saadet.toksoz@politikadergisi.com](mailto:saadet.toksoz@politikadergisi.com) [2]

## Yorumlar

- [İç Siyasa](#) [3]
- [Toplumsal](#) [4]

**Kaynak URL (15/05/2024 - 03:38 tarihinde yazdırıldı):**

<https://politikadergisi.com/makale/gorulen-luzum-uzerine>

### Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/saadet-toksoz>

[2] <mailto:saadet.toksoz@politikadergisi.com>

[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>

[4] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>